

práci, potřebuje nářadí k osobnímu dalšímu výkonu výdělečné činnosti. V dopisu zemského odborového společenstva mistrů zednických a tesařských pro Slezsko, na nějž se odvolává rekursní soud, se sice praví, že hoblovací stolice není nářadím k osobnímu výkonu tesařské živnosti nezbytným, ale na tom nesejde, jak právě uvedeno, nýbrž rozhoduje, zda ji povinný potřebuje k dalšímu osobnímu výkonu výdělečné činnosti, tedy takové činnosti, jak ji dosud vykonával. Jde tu o právní úsudek, který závisí jednak na zjištění dřívějšího způsobu výdělečné činnosti povinného, jednak na zjištění, je-li nářadí potřebí k dalšímu osobnímu výkonu této činnosti. (Srovnej výnos min. sprav. ze dne 2. června 1914, čís. 43 min. věstníku o důvodech změny původního doslovu § 251 čís. 6 ex. ř. novelou.) První soud zjistil, že povinný v zimě pracuje na zabavené stolici, třebaže v létě pravidelně bývá zaměstnán jako polír na stavbách. Dovolací soud souhlasí s názorem prvního soudu, že hoblovací stolice je jedním z nejdůležitějších nářadí k výkonu tesařské živnosti. Tesaři zaměstnávají se hlavně zhotovováním dřevěných stavebních konstrukcí a jejich částí (§ 4 zákona ze dne 26. prosince 1893, čís. 193 ř. z.). K jich zhotovení je zřejmě také potřebí hoblovací stolice. Nezáleží na tom, že povinný dočasně přes léto, když je zaměstnán na stavbách jako polír, stolice nepotřeboval. Právě v zimní době, kdy práce polířská na stavbách ustává, umožňuje hoblovací stolice tesaři, by prováděl práce do jeho oboru spadající doma, a nebylo by podle účelu i doslovu zákona po dobu nedostatku sezonní práce venku přípustno, by byla ochromena výdělečná činnost řemeslníka, který je odkázán v době zimní na ruční práci doma.

Čís. 8814.

Umluvily-li strany, že kupní cenu určí inventurou, kterou samy provedou, znamená to, že se takto dodatečně o kupní ceně dohodnou, a kupní cenu bylo by lze pokládati za smlouvenou jen, kdyby se tato úmluva byla při inventuře stala.

Dohoda, že bude při inventuře stanovena kupní cena podle nákupní ceny pro obchodníky, není určitým měřítkem pro stanovení kupní ceny.

Při takové úmluvě o kupní ceně nejde ani o předběžnou smlouvu o kupní smlouvě podle § 936 obč. zák.

(Rozh. ze dne 21. března 1929, Rv II 26/29.)

Žaloce domáhal se na žalovaných splnění nájemní smlouvy, již mu žalovaní pronajali obchodní místnost, a nabízel zároveň splnění kupní smlouvy současně uzavřené, podle které mu žalovaní prodali zboží a obchodní zařízení za kupní cenu, která měla býti zjištěna dodatečnou inventurou. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Žalobce domáhá se na žalovaných splnění nájemní smlouvy, kterou mu žalovaní pronajali obchodní místnost ve svém domě čis. pop. 95 na sedm let za měsíční nájemné 1.800 Kč, a nabízí zároveň splnění kupní smlouvy současně uzavřené, podle které mu žalovaní prodali zboží a obchodní zařízení za kupní cenu, která měla být zjištěna dodatečnou inventurou. Již ze znění tohoto žalobního žádání plyne, že šlo o dvě smlouvy, o nájemní smlouvu a o kupní smlouvu, které byly spojeny tím způsobem, že splnění nájemní smlouvy bylo podmíněno splněním kupní smlouvy. Soud první stolice dospěl k úsudku, že kupní smlouva byla hlavní podmínkou nájemní smlouvy, a, usoudiv, že obě smlouvy byly platně uzavřeny, vyhověl žalobnímu žádání. Odvolací soud nabyt na základě zjištěných skutečností přesvědčení, že se strany dohodly o nájmu sporných místností, že však žalobce nekoupil sklad se zařízením závazně, jelikož kupní smlouva nebyla definitivně uzavřena. Odvolací soud, omeziv se na tyto dva úsudky, vyhověl odvolání žalovaných a zamítl žalobní žádání z toho důvodu, že se kupní smlouva nestala platnou. Dovolatel napadá tento úsudek odvolacího soudu, trvaje na tom, že i kupní smlouva i smlouva nájemní byla platně ujednána a že proto žalobě o splnění této smlouvy bylo vyhověti; leč neprávem. Dovolací soud přidává se k úsudku odvolacího soudu, že kupní smlouva nebyla platně uzavřena proto, že se strany nedohodly o kupní ceně. Jest zjištěno, že podle dohody měla kupní cena být stranami určena druhý den po smlouvě inventurou, kterou strany měly předsevzít a při které měly být směrodatné nákupní ceny pro obchodníky. Podle § 1056 obč. zák. mohou prodatel a kupitel přenechatí určení kupní ceny třetí osobě a podle § 1058 obč. zák. může za základ tohoto určení být vzata střední tržní cena místa a času, kde a kdy smlouvu jest plniti. Než v tomto případě se strany ani o tom ani o onom způsobu dodatečného určení kupní ceny nedohodly. Umluvily-li, že kupní cenu určí inventurou, znamená to, že se takto dodatečně o kupní ceně dohodnou, a kupní cenu bylo by lze pokládati za smluvenou a důsledkem toho kupní smlouvu za platně uzavřenou jen, kdyby tato dohoda při inventuře se byla stala, k čemuž však podle zjištění odvolacího soudu, jímž dovolací soud jest vázán, nedošlo. Ani dohoda, že při inventuře stanovena bude kupní cena podle nákupní ceny pro obchodníky, neodpovídá zmíněným zákonným ustanovením. Dovolací soud přidává se k úsudku odvolacího soudu, že nákupní cena pro obchodníky jako směrnice pro převzetí skladu (zboží) a inventáře (zařízení) není určitým měřítkem pro stanovení kupní ceny. Šlo o zboží a zařízení obchodní, které v obchodních místnostech, které žalobcem měly být najaty, již delší nebo kratší dobu leželo, pokud se týče bylo užíváno, a nelze mít za to, že se strany dohodly, že pro stanovení přejímací ceny budou směrodatné ceny, za které tyto věci jako nové byly koupeny, bez ohledu na to, zda zboží delším ležením v krámě a zařízení delším užíváním na ceně pozbylo. Není také vyloučeno, že strany měly na mysli, že směrodatnou má být nákupní cena, za kterou

by obchodník zboží a zařízení koupil v tom stavu, v jakém právě bylo v době zřízení inventury. Než, ať byl úmysl stran ten neb onen, vždy záleželo stanovení přejímací ceny na dodatečné dohodě stran, to tím spíše, ano zboží a zařízení před inventurou, která měla býti předsevzata druhý den, žalobcem ani nebylo prohlédnuto. Pro nedostatek této dohody postrádá úmluva stran podstatného a nezbytného předpokladu platné kupní smlouvy, dohody o kupní ceně. Na zjištěnou úmluvu stran nelze pohlížeti ani jako na předběžnou smlouvu (*pactum de contrahendo*) ve smyslu § 936 obč. zák. Pro závaznost takovéto úmluvy vyžaduje zákon, by všechny podstatné náležitosti smlouvy byly určeny. K platnosti úmluvy o budoucí kupní smlouvě vyžaduje se tedy, by dohodou stran byla kupní cena určena. Poněvadž však v souzeném případě, jak bylo doličeno, k takové dohodě nedošlo, není tu ani úmluvy ve smyslu § 936 obč. zák. Neprávem vytýká dovolatel, že odvolací soud nedospěl k úsudku, že došlo k definitivnímu uzavření nájemní smlouvy, ač ze zjištěných skutečností plyne, že smlouva tato byla uzavřena. Odvolací soud vyslovuje, že se strany nepochybně dohodly o nájmu sporných místností, a zjišťuje veškeré podstatné body nájemní smlouvy, o nichž mezi stranami došlo k dohodě. Žalobnímu žádání o splnění nájemní smlouvy odvolací soud právem nevyhověl, poněvadž účinnost nájemní smlouvy závisela na platném uzavření smlouvy kupní, k níž nedošlo.

Čís. 8815.

Věřitel jest oprávněn odporovati v rozvrhovém řízení celé pohledávce předchozího věřitele bez obmezení na částku, kterou by byla kryta jeho vlastní pohledávka, předpokládajíc ovšem, že by se mohlo dostatí na jeho pohledávku z dražebního výtěžku, kdyby bylo popírané právo vypuštěno. Každý účastník jest oprávněn domáhati se toho, by celá částka nejvyššího podání, o níž jest k odporu zahájena rozepře, zůstala v soudním uschování.

(Rozh. ze dne 22. března 1929, R I 108/29.)

K rozvrhu nejvyššího podání za exekučně prodanou nemovitost přihlásila okresní hospodářská záložna v knihovním pořadí pohledávku 1,500.000 Kč, 1,000.000 a 200.000 Kč. Proti příkázání těchto pohledávek vznesli odpor další knihovní věřitelé Jaroslav L. a D. F., ohledně prvé pohledávky co do celé její výše až na částku 374.000 Kč, ohledně dalších dvou pohledávek co do celé výše. Odpory byla popírána kromě jiného zvláště také platnost a jsoucnost oněch tří pohledávek až na částku 374.000 Kč. Soud první stolice poukázal oba odporovatele, pokud neopíraly odpory o důvody formální, na pořad práva a přikázal okresní hospodářské záložně celkem 2,047.733 Kč. Jaroslav L. podal pak ve lhůtě na okresní hospodářskou záložnu žalobu, o které dosud nebylo rozhodnuto. D. F. žalobu nepodal. K rekursu Jaroslava